

Соціальне партнерство технологічне і тому вимагає від педагога не лише інтуїції та імпровізації, але й глибоких професійних знань і вмінь (підготовки педагога до навчальних занять, управління спілкуванням із студентами, підбору найбільш ефективних методів навчання, використання ефективних технологій спільної діяльності та ін.). Воно розвивається поетапно: моделювання майбутнього процесу, вступ до контакту, безпосереднє спілкування, вихід з контакту, аналіз результатів. Але справжнім індикатором професіоналізму викладача виступають багаточисленні психолого-педагогічні, методичні, соціально-наукові та управлінські знання, техніка і технологія здійснення цього процесу. Можливо, що саме таке ставлення до вузівського навчання допоможе вирішити хоча б деякі проблеми педагогічної освіти через гармонізацію відносин між студентським та викладацьким соціумом.

Таким чином, кожна нова технологія, що запроваджується, потребує чималих зусиль, багато часу і засобів для реалізації. Тому нововведення в технології вищої школи вимагають ретельного підготовчого етапу.

Література

1. Сучасні освітні технології у вищій школі: Матеріали міжнар. наук.-метод. конф. (Київ, 1-2 листопада 2007 року): Тези доповідей: У 2 ч. - Ч. 2 / Відп. ред. А.А. Мазаракі. - Київ. 2007.
2. Управління в освіті: Зб. матеріалів VI Міжнар. наук.-практ. конф.(Львів, 18-19 квітня 2013року): Тези доповідей/ Від. ред. Л.Д.Кизименко. -Львів. 2013.

МОЖЛИВІ ЗАСАДИ РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ПСИХОЛОГІЧНОЇ ОСВІТИ

Широка Анастасія Олександрівна

Національний університет «Львівська політехніка»

79013, вул. С. Бандери, 12, м. Львів, Україна, sudylovska@ukr.net

У матеріалі йдеться про досвід реформування системи освіти у країнах з радянським минулим. Окреслено основні напрямки, в котрих відбувалися зрушення та їхній вплив на загальноінститутське середовище.

Правда суспільного життя сьогодні, мабуть, звучить так: або ми реформуємо і якісно покращимо середовище нашого життя, в даному контексті мова буде насамперед йти про освітнє середовище ВНЗ, або в принципі, який сенс мали всі попередні події (Революція гідності, війна)? Однак, чи більшість з нас усвідомлює напрямок, в котрому потрібно рухатися, і на скільки готові докласти власних зусиль до цих змін. Спираючись на дослідження сили візуалізації, можна припустити, що усвідомлення та здатність активно діяти – це пов'язані речі: чим ясніше перед нами є окресленою мета, тим більшою стає ймовірність її досягнення. І тут в нагоді нам стає досвід інших пострадянських країн, зокрема Грузії, Молдови, котрі від України відділяє 10 років доволі позитивних змін. В мережі можна натрапити на цікаві рефлексії досвіду реформ в цих країнах [1,2], і спробувати пофантазувати, а якими би ці реформи могли бути в нашому університеті, на нашій кафедрі?

Основні зусилля значної кількості донорських програм в цих країнах були скеровані на перепідготовку викладацького складу, особливо що стосується соціальних дисциплін. Зокрема, це навчання фахівців професійній англійській мові, вмінням створювати сучасні програми, підручники, писати академічні тексти, наукові публікації (academic writing). В оцінці якості навчальних програм вперше почало йтися про незалежну експертну оцінку (peer-review), причому не лише в середині країни, але і іноземну. Як не дивно, найбільших реформ потребували три сфери: впровадження

інтенсивного навчання англійської, у форматі English for special purposes, курсів методології наукових досліджень та методології викладання. Що стосується іноземної мови, то на сьогоднішній день в Грузії існує теза, що після університетська освіта (PhD) повинна мати не лише національну, але і інтернаціональну цінність, відтак мовою наукових публікацій рекомендовано англійську. Навчання новим професійним компетентностям відбувалося в межах ресурсних центрів, літніх шкіл, круглих столів, воркшопів з іноземцями, через програми стажування викладачів за кордоном.

Що цікаво, від самого початку припускалося: нарощення нових вмій та навичок інкорпорується в стару систему освіти та почне її змінювати, однак такі надії не справдилися. Крайній результат вдавалося досягти, створюючи окремі підрозділи (навчальні центри при інститутах), котрі починали жити власним проєвропейським науковим життям не будучи у прямому підпорядкуванні загальному університетському менеджменту. Навіть через 5-6 років після початку інтенсивних реформ у ВНЗ відчувався брак стратегічного планування, відсутність задекларованої децентралізації, значний супротив та тягіння до пострадянської структури управління, підходів до навчання, нестача кваліфікованих адміністраторів, не розуміння нових принципів взаємин, нестача діалогу між різними ланками системи. Актуальним звучало питання, котре, мабуть, непокоїть і нас: як зробити так, щоб окремі інновації перетворилися на загальноакадемічний тренд?

Література

1. Michael S.O. (2004) In search of universal principles of higher education management and applicability to Moldavian higher education system. International Journal of Educational Management. Vol.18, is.2, p.137.
2. Chitashvili M. (2006) Institutionalisation of new graduate programs and resistance old soviet style universities in transition. Higher Education Close Up3. SRHE, International Research Conference, Lancaster UK, 24-26th of July 2006.

ІННОВАЦІЙНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ

Юрочко Світлана Анатоліївна

Маріупольський державний університет

87529, вул. Азовстальська, 103-8, м. Маріуполь, Україна yuro4cko40@yandex.ru

Стаття присвячена огляду основних інноваційних тенденцій розвитку в освіті України. Розкрито зміст визначених тенденцій та перспективи їх реалізації.

Початок ХХІ століття характеризується дуже швидкими і глибинними трансформаціями всіх сторін суспільного життя. Освітня галузь набуває інтенсивного реформування відповідно до вимог часу у процесі створення принципово нової системи загальної освіти, яка поступово замінюватиме традиційну. Модернізація системи освіти пов'язується насамперед із запровадженням до освітнього середовища інновацій, в основу яких покладено цілісні моделі навчально-виховного процесу.

У ході аналізу науково-педагогічної літератури (І. Дичківська, О. Дубасенюк) встановлено, що у розвитку системи освіти України можна виділити декілька характерних інноваційних тенденцій. Визначимо основні з них.

1. Гуманістична спрямованість освітніх інноваційних процесів.
2. Найголовнішою умовою навчально-виховного процесу є його особистісна зорієнтованість, спрямована на те, щоб кожний вихованець став повноцінним, самодостатнім, творчим суб'єктом діяльності, пізнання, спілкування, вільною і самодіяльною особистістю. Саме в цьому і полягає гуманістична спрямованість навчально-виховного процесу, центром і метою якого є особистість вихованця